Temps Ordinari - Dotzè diumenge

Per DavidG el dl., 17/06/2024 - 10:00

Jb 38,1.8-11
Cor 5,14-17
Mc 4,35-41

Recordo de petit, quan pares i germanes pujàvem al cotxe per emprendre un viatge llarg, la mare ens feia resar un parenostre a tots. M'ho ha fet recordar la manera de començar l'Evangeli d'aquest diumenge quan els propietaris de la barca -segurament Pere i Andreu- s'emporten Jesús amb ells. El mestre ja s'havia fet una mica seva la nau, doncs, des d'allà estant, havia ensenyat amb paràboles a tota la gentada els misteris del Regne de Déu. Ara, junts van cap a l'altre banda. Es Jesús que diu passem a l'altre riba, però destaca també l'acció decidida dels deixebles: se l'endugueren en la mateixa barca.

Trobo, doncs, a la Paraula de Déu una primera invitació, a emportar-nos Jesús en la nostra barca, a la nostra feina, al nostre lleure, en el nostre quefer. Ell ens assenyala la direcció però hem de forçar-lo a anar-hi amb nosaltres. No és mala pensada començar el viatge en cotxe amb un "Que Jesús vingui sempre amb mi". O, per què no al transport públic on d'altres tenen la responsabilitat de la conducció? I quan arribo al lloc habitual, probablement en un lloc visible hi ha una creu o una imatge en la que hi puc posar l'atenció per uns segons abans de començar la tasca amb un: "pregueu per nosaltres". O aquella petita medalla que duc amb mi; o la imatge de la Mare de Déu de devota advocació a la bitlletera; o quan passo vora la creu de terme del meu barri; o davant d'aquella esglesiola que em trobo de camí... Totes aquestes presències, que jo, i tants d'altres abans que jo, hem propiciat, son ocasions per deixar que Jesús pugi a la nostra barca i, amb ell, passem a l'altre riba, sense por.

Mentre solquem mars amb Ell a la barca, especialment enmig de les tempestes, ens crema al cor una pregunta i així li fem saber: no t'importa que morim? no veieu que ens enfonsem? de debò ets amb nosaltres quan ho passem malament? Ell no ens respon amb paraules estereotipades, sinó amb fets que puguem entendre. Per aquells pescadors que havien començat a seguir-lo, Jesús es desvetlla, renya el vent i aquieta l'aigua que ja omplia la barca. Aquests senyals son els propis del Creador de totes les coses, el Senyor de tot, que posa la creació a lloc i demostra que no hi ha res que no l'obeeixi. Ho hem sentit poèticament expressat a la primera lectura de llibre de Job. "*Ell és qui posà les portes que limiten la mar, quan naixia plena d'insolència, i la vestia amb les boires i li donava per bolquers la nuvolada (Jb 38,1).*

El Senyor ens diu, a través dels esdeveniments, que el seu amor és fidel i res no ens podrà separar d'Ell. La relectura de la història de salvació ens ensenya a viure sense por de l'esdevenidor. Per gràcia seva , ens disposem a acollir tot el que ens arriba com a expressió d'un Déu que tard o d'hora proveirà. Encara que no entenguem del tot per què està passant el que ens està passant, romandrem en l'esperança contra tota esperança, perquè sabem per la fe que l'afecte de Déu acaba sent eficaç per als que estima, malgrat que no en sapiguem ni el dia ni l'hora, o que ignorem com se'n sortirà el Senyor en la tempesta.

Per part nostra, ens tempta marcar el pla de salvament i indicar-li quin és el següent pas a seguir. Per què no fas aquest miracle per a mi, per a la persona que estimo, per a la gent que sé que pateix? Però això seria viure encara per a nosaltres mateixos, com diu Sant Pau a la segona lectura, i aspirar a posar-nos al centre de la història. En canvi, volem viure en l'agraïment per aquell que ha donat la vida per a tots. Seriem de Crist, si no poséssim la nostra vida a disposició del Regne com ell ho va fer?

Ens passa també -com diu Sant Pau- que ens tempta restar en el record de Crist en la seva condició mortal, quan feia un miracle rere l'altre. Els miracles eren un primer signe, però no el definitiu que portaria a la fe en el que encara havia de morir i ressuscitar.

Nosaltres, però, volem creure en Jesucrist, el qui, amb el nostre pa i vi, s'ofereix, es parteix i es reparteix pel món; Crist, que acull la mort en creu com a mostra de la força del seu amor. En efecte, serà la misericòrdia de Déu Pare, qui acabarà ressuscitant Jesús i nosaltres amb ell.

Mentre ho anem entenent, necessitem un respir en la tempesta i la certesa que Ell és a la barca, ni que sigui dormint al capçal. Ves a saber quan estarem preparats per a un ofrena total de la nostra vida, quan tindrem la fe necessària i no serem tan porucs. Potser la gràcia ens arribi en el darrer instant, però ens hi haurem d'anar disposant dia rere dia.

I quan arriba la bonança després del temporal, Jesús preguntarà als deixeble: Per què sou tan porucs? Encara no teniu fe? Nosaltres també ens omplirem d'un gran respecte. La nostra petita fe creixerà una mica més i trobarem el coratge per a seguir remant cap a l'altre riba que ell ens ha indicat. A l'eucaristia trobarem l'aliment que ens hi fa forts. Disposem-nos-hi.

.

ETIQUETES
PRESÈNCIA FE MIRACLES